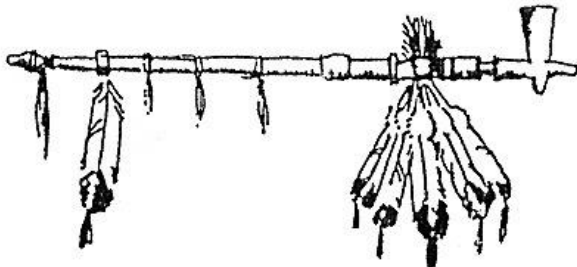

JOGRSOVI HARCOVNÍCI ZE STARÉHO HRABĚCÍ VYDÁVAJÍ

Číslo: 5/2015

Harcovnícký zpravodaj

ČASOPIS PRO VŠECHNY OPRAVDOVÉ HARCOVNÍKY

POČET VÝTISKŮ: 70

VYDAL: MLADŠÍ SETNICKÝ SBOR

DATUM VYDÁNÍ: 1. ČERVNA 2015

AHOJ HARCOVNÍCI!

Předposlední předtáborové číslo je tu, přípravy jsou v plném proudu, dáváme dohromady poslední detaily a už se nemůžeme dočkat začátku července. Jste na tom stejně? Chcete na táboře něco zopakovat? Nebo máte nějaké nové nápady, jak si 14 dní na severu Čech užít? Napište na harcovnici@seznam.cz.

Do tábora nám zbývají jen poslední dny! Už aby tu byl 4. červenec a my se všichni sešli u autobusu. Těšíte se víc než my? Začínáte pomalu balit?

Co nás čeká v červnovém čísle? Vyřeší se tajemství Modrého klíče? Co se odehrálo na Tvrdém harcu na východ? Kam vyrazíme příště? Jaké počasí bude na táboře?

Vše se dozvíte na následujících stránkách!

TAK HURÁ DO ČTENÍ!

Obsah

Ze života harcovníka	3
Zajímavosti ze světa	4
Mjůzik Klub	5
Příběh modrého klíče	7
Slovo Takyrála Mártého	10
Poradna	11
Pohádka na dobrou noc	12
Yeníkosoutěžní stránka	14
Pozvánka na harc	16

Ze života harcovníka ANEB TVRDÝ HARC NA VÝCHOD

Ahoj zdrápanci! Je na čase podělit se o zážitky z letošního THV. Takže: po napínavém nadhánění sebe samých a problémech s nákupem skupinové jízdenky jsme se probojovali do vlaku a v uličce postávali a posedávali po kupé až do Zábřehu. Vlak do Bludova už byl volný a vlak do Branné něco mezi. Nabrali jsme malé zpoždění, prošli noční Brannou a na Kutném vrchu rozbili tábořiště poblíž vojenských řopíků z předválečných časů.

Druhý den po ránu jsme vyrazili z K. vrchu dolů a nějakou dobu šli malebným údolím potoka, cestou míjeli zříceniny mlýnů a domů, všechno kvetlo a čerstvě se zelenalo. Před polednem jsme začali stoupat na Smrk – nejvyšší vrchol Rychlebských hor (1127 m n. m.) Na Smrku oběd, posezení a poté hřebenovka – zřejmě nejnáročnější úsek trasy, vedoucí z kopce do kopce po hraničním hřebeni mezi ČR a Polskem. Část z nás neodolala svodům civilizace a pomocí elektroniky fandila na dálku českému hokejovému týmu, bohužel málo a prohrál. Také jsme nad mapou promýšleli další postup a drsně se rozhodli pro delší variantu. Po lehkých zmatcích při výběru místa na spaní jsme zabodli prst do mapy k nápisu Hraničky a nikdo nakonec nelitoval. Na sklonku dne jsme dorazili na mírně svažitou louku posetou pozůstatky pohraniční obce, po válce vysídlené a opuštěné. Zde jsme složili kosti, na připraveném ohništi rozdělali oheň a při kytarách zpívali a vařili až do pozdní noci.

Třetí den ráno jsme po snídani a sbalení zamířili k cíli cesty ze zbořených Hraniček opět do údolí. Krajina byla různorodější, výhledy častější a příroda přívětivější – ne už tak horská. Posledním výšlapem byl kopec hradu Rychleby, kde jsme posvačili a pak nás již čekal Javorník

Sešlo se nás úctyhodných 13 + pes a byla to paráda. Rád bych poděkoval všem účastníkům, zvláště holkám z trojek, které se nezalekly! Ještě jednou díky a čau!

Fanda

Zajímavosti ze světa

Máme se na co těšit!

ZAČÁTEK PRÁZDNIN BUDE TEPLÝ A SUCHÝ, PŘEDPOVÍDAJÍ METEOROLOGOVÉ

Slunce, letní teploty a minimum srážek, předpovídají meteorologové pro následující čtyři týdny. Prázdniny by se měly odstartovat s nadprůměrnými teplotami. Přetrvávat bude sucho, plyne z měsíčního výhledu, který v sobotu zveřejnil Český hydrometeorologický ústav.

V příštím čísle přidáme doporučený seznam věcí na tábor. Ale jisté je, že plavky rozhodně nesmí chybět!

FILMOVÉ PRODUKČNÍ USKUPENÍ HRABĚWOOD CHYSTÁ VELKOLEPÝ FILMOVÝ FESTIVAL, KTERÝ SE USKUTEČNÍ VE STARÉM HRABĚCÍ U VELKÉHO ŠENOVA V DOBĚ KONÁNÍ NAŠEHO TÁBORA.

Jak nám prozradil hlavní režisér a kulturní atašé Jenda Dimitrov, máme se opravdu na co těšit. V průběhu tábora se na naší harcovnické základně chystá opravdu nabitý festival s přítomností většiny slavných hvězd Hraběwoodu. Jen bych rád připomenul zatím poslední a prozatím nejúspěšnější snímek „Tady ten kámen“, který na Nučickém mezinárodním předávání cen převálcoval všechny ostatní scény a bezkonkurenčně si odnesl všechna ocenění. Překonají nové snímky Tadyten kámen? Uvidíme již na táboře!!

Mjůzik Klub

Harcovníci, harcovníci!

Setkáváme se u dalšího vydání zpravodaje a tím pádem i Mjůzik klubu. Dnes trochu netradičně u písni, která vám možná neuvízla tolik v paměti, asi nepatří mezi vaše oblíbené vypalovačky, o to zajímavější však je její story. . .

DÍL V. – HELGA BRAUN

Autorem téhle písni, která se na našich táborech poprvé objevila ve zpěvníku před několika lety, je Petr Linhart, textař, skladatel, muzikant a zpěvák v jedné osobě. Je dlouholetým lídrem skupiny Majerovy brzdové tabulky, ale tahle záležitost pochází ze sólového repertoáru. Petr je zjevně člověk, který na svých cestách vnímá krajinu a její příběhy, které pak zakomponuje do písni. Jednou takovou je i píseň o osudu Helgy, dcery kočího Brauna. Autor, ač to sám zřejmě ví, se ptá, kam vedly její kroky. Jářku, vedly daleko od domova, ale k tomu je třeba znát ještě jeden příběh – příběh vesnice Skoky.

Vesnice vznikla v údolí svažujícím se k řece Střele už dávno, zřejmě v dobách, kdy do krajiny kolem dnešních Žlutic přicházeli první kolonizátoři – ve středověku. Zjednodušeně lze říci, že zatímco Češi v království obývali úrodné kraje podél řek, do těchto kopcovitých končin přicházeli na pozvání panovníků hledat štěstí osadníci mluvící německy, kteří zde také dlouho početně převládali.

Střih a skok o víc než půl tisíciletí do moderní doby. U nás a v celé Evropě končí roku 1945 děsivá válka, později nazvaná II. světová. Němci, kteří měli největší podíl na jejím rozpoutání a hrůzách budou pykat. Zdaleka ne každý Němec se provinil, jako ne každý Čech zachoval rovnou páteř, přesto

Hudebník Petr Linhart

se Skoky a okolní vesnice vyliďňují – němečtí obyvatelé musí odejít (v textu básník popisuje odjezd vlakem: vagóny, tma a saze), zbudou jen vzpomínky, konfrontované s novou, šedou realitou (svítání v horách, pavlač na Engels Strasse). Takový je i osud Helgy Braun (my bychom řekli Braunové).

Ale dějiny neřekly ještě poslední slovo: po válce přichází několik nových obyvatel, ale mnoho domů zeje prázdnotou. Když odmítnou přidat svá hospodářství do komunistického JZD, musí také odejít. Ves se vyprazdňuje, a aby neštěstí nebylo málo, údolí v roce 1968 zatopí přehrada. Odřízne jedinou silnici, poslední obyvatelé opouští Skoky po rozbité polní cestě. Zůstává jen jedna poslední, starší paní. Nechce opustit svou dcerušku, která leží na místním hřbitově. Co si asi myslela, když přijela armáda a začala bourat všechny okolní domy, až nakonec zbyl jen ten její a velký kostel, na jehož demolici nezbyly peníze? Žila tak ještě dlouho, skoro patnáct let, než její poustevničení ukončil nešťastný pád do studny.

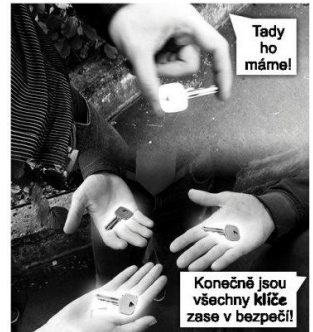
Někteří harcovníci to vědí – Skoky jsme navštívili na THZ v roce 2010. Někdy jsou velké příběhy na dosah. . .

Pohled na kostel Navštívení Panny Marie ve Skokách

Tajemství modrého klíče

* PTS = Plazmatický Thač Svaloviny

Slovo Takyrála Mártého

ČERVEN – K TÁBORU SE RVEM. *Aneb už je skutečně blízko. Přípravy vrcholí, forma se ladí, všichni po sobě vzájemně pomrkávají, neb nové speciality opět připraveny mají. . . Cesta kolem světa není jen tak, zvlášť máme-li v plánu ji absolvovat ve 14 dnech, takže plánování nabírá na intenzitě. Máte již všichni připraveny své cestovatelské převleky?!*

NOVINKY Z DOMOVINY: *Nemusíme se bát. V pondělí 22. června proběhne na městském úřadě Velkého Šenova očkování psů a koček proti vzteklině, takže v době naší přítomnosti již budou zvířata zabezpečena. Také se nemusíme bát, protože v pátek 12. června se v kulturním centru promítá film Babovřesky 3, takže v době naší přítomnosti je hrozba jeho reprízy minimální. A hlavně se nemusíme bát, že Velký Šenov do doby našeho příjezdu zbankrotuje a zanikne, neboť v rámci 4. zasedání Zastupitelstva města byl schválen výstup hospodaření se závěrem, že „nebyly zjištěny chyby a nedostatky“. Harcovníci, třikrát jupí!*

STRÍPKY Z HARCOVNICKÉ HISTORIE: *Již od počátku existence Jogrsových Harcovníků víme (a stále si opakujeme), jak zní náš cíl. Mičilimakinak. Tajemné slovo, které někteří chápeme, někteří pouze známe a někteří se s ním teprve proně setkáme. Až u „našeho“ Mičilimakinaku v Hraběcí budeme společně letos tábor zahajovat, připomeneme si jeho význam a jeho symboliku znovu, připomeneme si, proč leží vždy tam, kde zrovna se Harcovníci nacházejí. . .*

OČEKÁVÁNÍ LETOŠNÍHO TÁBORA: *velkou pompou bylo v minulém roce konstruováno na naší táborové základně velké filmové plátno a plánován promítací galavečer Letního biografu Staré Hraběcí, aby se následně ke smutku všech přítomných kvůli technickým nedostatkům musel odročit. Rok se s rokem sešel, natočené snímky nevybledly, popkorn z pultů samoobsluh nevyymizel a realizační orgán se jal svého úkolu zhostit zodpovědněji. A my se proto můžeme těšit na kino ještě lepší, loňské filmy ještě uzrálejší, letošní filmy ještě akčnější a hostující celebrity ještě slavnější. Letos to už totiž vyjde. . .*

Tedy zdrápanci, velice brzy na viděnou, velice brzy Na kuň!

Takyrál Mártý

PORADNA

NA VAŠE DOTAZY ODPOVÍDÁ EXPERTKA HANIČKA
VE SPOLUPRÁCI S RADIMEM LODNÍM

LEONA, 12:

Ahoj, nevím, jak se líbá. Je mi 12 a ještě nikdy jsem se nelíbala. :(Můj kluk se se mnou líbat chce, ale já se docela bojím, že se ztrapním. Všem jsem nakecala, že líbat umím. :O

Milá Leono, líbání není něco, co bys měla umět, neumět nebo se dokonce nějak učit. To, že se s někým políbíš, je projev vzájemných sympatií a musí to přijít samo, přirozenou cestou. A stejně tak potom během samotného líbání je potřeba se uvolnit, nepřemýšlet a jen nechat průchod svým citům a intuici. Jeden takový polibek ti řekne víc než tisíc slov, ostatně to už věděla i Cher ve své písni „It's in his kiss“. A buď si prostě sednete, nebo ne. Mezi harcovníky je řada světových líbačů, přestože svou schopnost nedávají veřejně na odív. Ti nejlepší se poznají většinou podle modrých očí.

FALDYK, 15:

V noci se na táboře bojím chodit na záchod. Jasně, vím, že jsem skoro nejstarší a měl bych vědět, že se mi nic nestane, ale když je všude tma, tak člověk nikdy neví! Přemýšlel jsem, že bych poprosil noční hlídku, ať jde se mnou, jenomže mi bylo trapný jít za těma osmiletýma jedničkama. Jsem prostě posera?

Milý Faldyku, lidé po celém světě trpí různými fobiemi. Mezi nejzvláštnější patří např. Didaskaleinofobie – strach ze školní docházky, Filofobie – strach z lásky, Ambulofobie – strach z chůze nebo třeba Panofobie – strach ze všeho. Strach a nepříjemný, stísněný pocit ve tmě a v lese se obecně připisuje našemu vrozenému pudu sebezáchovy. Ještě v dobách, kdy se po lesích potulovali šelmy (vlci a medvědi), jedovatí hadi, pavouci či zombie medvědi, to byl mechanismus, který držel lidi ve střehu, aby si zachovali holý život. V dnešní době v lese narazit na reálné nebezpečí prakticky nehrozí, nicméně v někom je dávný reflex zakořeněný hlouběji. Takže je to buď tohle, nebo jsi prostě jenom ten posera.

Své dotazy zasílejte anonymně na adrese www.harcovník.cz/casopis.
Pokud ten Váš otiskneme, můžete se přihlásit o odměnu 30 Yeníků!

Pohádka na dobrou noc

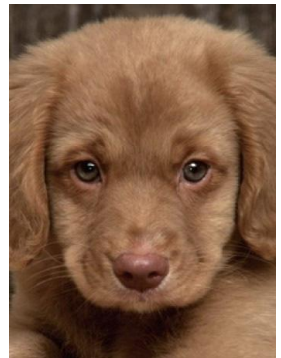
PES, CO SE STÁLE VRACÍ – 5.DÍL

Dantel se rozběhl, v obličeji hrůzu. Stalo se mu něco? Je v pořádku? Doběhl k místu, uviděl jak před autem leží Sonas s hlavou vzhůru, ale nemohl se postavit na zadní nohy. Z auta vyběhl muž a začal křičet „Čí je to pes?! Neměl by být na vodítku?! To snad ne, teď mám poškrábané auto!“ Profesor si vůbec arogantního muže nevšímal a opatrně vzal psíka do rukou. Donesl ho rychle domů, kde nasedli do auta a jeli k veterináři.

Mezitím se naštvaný muž vrátil do svého domu, kde na něj za plotem čekala pudlice. Její páníček si mluvil pro sebe a vůbec si jí nevšímal. Stále nadával na chlupatého čokla, co mu vběhl pod auto. Když porozuměla, o čem to pán mluví, zděsila se. Jestlipak to není Sonas? Rozběhla se tedy ke stodole, kde si sedla a čekala, jestli přijde.

U veterináře zjistili, že má pravou tlapu zlomenou a druhou naraženou. Dali mu tedy sádku a nařídili klidový režim. Dantel Sonase odvezl domů. Oba dva byli zmoženi a unaveni po náročném dnu. Pes jen přemýšlel, jak navštíví pudlí krásku u stodoly. Bohužel mu nezbývalo nic než čekat, až se uzdraví, a doufat, že Lídie počká.

Pudlice čekala u stodoly už 14 dní a on pořád nikde. Už to začínala vzdávat, buď na ní zapomněl nebo ho její pán opravdu srazil autem. Přemýšlela, jak by na to mohla přijít. Nevěděla, kde Sonas bydlí, nevěděla ani kam vždycky tak pospícha, jednoduše nevěděla nic. Zvedla se, tichounce zakňučela, otočila se a se svěšeným ocáskem si to kráčela domů.

Počká Lídie na Sonase?... (přečtěte si další stránku ;-)

PEŠ, CO SE STÁLE VRACÍ – 6.DÍL

Po měsíci se Sonas začal konečně pořádně hýbat. Moc toho nevydržel, ale snažil se, aby mohl doprovázet svého páníčka na vlak, a aby mohl navštívit Lídiu. Jednou mu přece jen Dantel dovolil, aby ho mohl doprovodit. Šli pomalu a šlo to jako po másle, došli až k nádraží, kde se posadili na lavičku. Profesor měl více času, když vyrazili s dostatečnou rezervou. Koupil dva Hot Dogy a jeden věnoval Sonasovi. Seděli tam ještě dobrou hodinu. Když přijel ten správný vlak a byl čas do něj nastoupit, koule chlupů vrtěla ocáskem a dvakrát štěkla na pozdrav.

Cestou za Lídií se stavil v uzenářství, že by jí zase vzal kousek párku, ale nikdo na něj nečekal – jako vždy. Řekl si, že když tak dlouho neprocházel kolem uzenářství, tak na něj určitě zapomněli. Strčil tedy čumákem do dveří a vešel dovnitř. Bylo tam prázdno, ani za výlohou nebylo nic. Vůbec se mu to nezamlouvalo. Otočil se, že odejde, ale dveře se mezitím zavřely.

Nevěděl, co má dělat, začal tedy kňučet a škrábat do dveří, jenže nikdo ho neslyšel. Po Několika hodinách to vzdal a lehnul si na starý koberec, co tam zůstal. Přemýšlel, co by mohl udělat – vždyť nestihne dojít pro svého pána a ani za Lídií se nestihne podívat! Měl štěstí, zrovna se otevřely dveře, kde stál řezník, který zřejmě něco při rekonstrukci zapomněl. Sonas nečekal a vyběhl směrem ke stodole. Dělal mu potíže po nehodě opět běhat, stále ho bolely nohy, ale nezastavoval se.

Dorazil na místo, sednul si a vyhlížel, jestli ji zahlédne. Zahlédl, jenže tam nebyla sama. Na sedátku ležel její páníček a hned poznal, že je to ten krutý pán, co ho srazil. Na nohou mu seděl další pes, byl to také pudl. Lídie k pudlovi přiskočila a olízla mu čumák.

Kdo byl ten záhadný nový pudl u Lídie?.. *(pokračování příště)*

Vaše Xenofilie

Příští harc: Kdo postoupí, neprohloupí!

Ahoj harcovníci! Hurá do JESKYNĚ a na DIVADLO.

Zvu vás na dvoudenní, od soboty 13. června do neděle 14. června. Sejdeme se v sobotním ránu na Smíchovském nádraží a pojedeme vlakem do Popovic u Berouna. Odtamtud začne pochod směrem na Koněpruské jeskyně, které společně navštívíme.

Po prohlídce jeskyní a dobrém obědě se vydáme dál, přes Tobolku a Kodu až do Srbska. Za celý den to bude cca 13 km, což s přehledem zvládnou i Ti nejmenší z nás. V Srbsku je naplánované přespání. Při dobrém počasí to bude pod širým nebem, při špatném (které určitě nebude) v kempu u fotbalového hřiště pod velkým přístřeškem.

V neděli po ránu vyrazíme podél Berounky směrem na Beroun. Po této krásné 6km trase se po poledni přesuneme vlakem do pražských Řeporyj, kde navštívíme divadelní festival Art Safari a zhlédneme staročeskou hru „Posvícení v Hudlicích“ Jednotného amatérského klubu kumštýřů. Až skončí divadlo, což by mělo být cca kolem páté, pojedeme vlakem zpátky do Prahy na Smíchovské nádraží.

- **SRAZ:** Sobota 13. 6. / 7:55 / Smíchovské nádraží / vlak odjíždí v 8:22
- **PŘEDPOKLÁDANÝ NÁVRAT:** Neděle 14. 6. / 18:10 / Smíchovské nádraží / záleží na konci představení
- **S SEBOU – PLATIDLA:** 80,-Kč na vlaky; vstupné do jeskyní: děti do 6 let zdarma, děti od 6 do 15 let 70,-Kč, dospělí 130,-Kč; vstupné na divadelní festival dobrovolné; nějaké drobné na něco dobrého, na suvenýry apod.
- **S SEBOU – VYBAVENÍ:** Jídlo a pití na dva dny, věci na přespání: spacák + karimatka + celta, dobrý dostatečně velký batoh, dobré pevné boty, vhodné oblečení + něco teplého na sebe do jeskyní, harcovnickou čepici (kdo má), hudební nástroje a super náladu!

PŘÍHLÁŠENÍ: Buď na mobilním telefonu **723 059 011** nebo na e-mailu jindrich.pulda@praha22.cz. Těšíme se na všechny účastníky!

Henri